

[Udenrigsministeren]

monetære union på samme måde som den politiske union i sidste instans en del af det, som det hele drejer sig om: skabelsen af en europæisk konstruktion – en europæisk politisk og økonomisk geografi – der er stærk nok og solid nok til at bære Europa igennem det næste tiårs prøvelser.

Det bliver slidsomt, vanskeligt og byrdefuldt, og undervejs vil vi blive fristet til at give op foran alle de hindringer og blokeringer, som tårner sig op, men vi skal blive ved. Mislukkes forhandlingerne om EF's politiske union og den økonomiske og monetære union, bliver Europa et farligt sted at leve. Mange af de konflikter og modsætninger, som er ved at blive fjernet gennem den europæiske integrationsproces, vil få nyt liv og komme op til overfladen. Det er dem, som vi har læst om i historiebøgerne, men som vi ikke troede at vores generation skulle gense.

Der er derfor meget, som står på spil i de kommende uger og måneder. Lykkes forhandlingerne om EF's unioner, har vi gode kort på hånden til at sikre fred og velstand for vore børn, på samme måde som vore forældre gjorde det for os.

*Forhandling***Gade (SF):**

Jeg vil starte med at sige tak for svaret og kvittere for to ting: at udenrigsministeren valgte at drøfte temaet om et mere åbent Europa i forbindelse med svaret, og at udenrigsministeren valgte at drøfte temaet udenrigs- og sikkerhedspolitik og herunder diskussionen om militærpolitik. Det var jo ikke sikkert, at regeringen havde valgt at lægge det frem i diskussionen, så det kvitterer jeg for.

Jeg er imidlertid ikke enig i udenrigsministerens konklusioner, og det må vi jo bl.a. bruge debatten til. For det første mener jeg, at regeringen og udenrigsministeren ikke argumenterer for påstanden om, at den gamle dagsorden, altså økonomisk og monetær union, er et svar på den udfordring, vi står over for i Østeuropa. Hvordan skulle det da være? Når Polen, Tjekkoslovakiet og Ungarn drømmer om at blive fuldgyldige medlemmer af EF, er noget af det vanskeligste for dem at forestille sig, hvordan de kan kvalificere sig til at blive medlemmer af en økonomisk-monetær union med én valuta

og underlagt de restriktioner på finanspolitik osv., som må følge.

Når det gælder hele Central- og Østeuropa, savnede jeg en lang række ting i udenrigsministerens svar, og det forstår jeg godt, for det, som Central- og Østeuropa jo beder om, er nogle helt konkrete ting nu med hensyn til, hvordan EF skal laves om. Det er, hvordan EF's landbrugspolitik bliver lavet om, det er, hvordan de får lov til at sælge varer i EF, det er, hvordan de får lov til at sælge tekstiler i EF. Det er med andre ord et ansvar, som ligger hos os for at lave EF om, så det ikke er protektionistisk, så vi ikke holder dem ude. I den forbindelse er de svar, vi har givet dem, når det gælder associeringsaftaler, jo alt for ringe. Jeg vil ikke vige tilbage for at sige, at det, EF har tilbudt disse lande, er usselt.

Endvidere er jeg uenig, når regeringen og udenrigsministeren her udtrykker sig meget positivt over for en diskussion og en drejning af sikkerhedspolitikken også over til militærpolitik. Jeg forstår sådan set af udenrigsministerens tale her i dag, at regeringen mener, at udviklingen i de seneste måneder betinger, at man skal være mere positiv over for et militær-samarbejde. Jeg siger ikke, at udenrigsministeren har sagt det, men har man hørt godt efter, kan man godt høre, at det er den tone, der præger talen. Det mener jeg er helt forkert. Det, der i stedet er brug for, er at diskutere en udenrigspolitik, en sikkerhedspolitik, som bygger på, at alle landene selv bestemmer, og som bygger på, at vi har brug for økonomisk udligning, altså en økonomisk sikkerhedspolitik, ikke en militarisering af debatten og ikke en militarisering af EF.

Jeg kunne høre i nogle formuleringer, som udenrigsministeren brugte, at nu skulle der mere handling til, og at Danmark har mulighederne for at være selvstændig aktør. Jeg forstod næsten, at det var en mulighed, vi ikke havde haft siden 1864, men at vi nu får den; og så er det, jeg oplever, at regeringen da er umerkelig tavs, når det kommer til stykket.

Vi står jo reelt i en sidelinjeposition, mens der er mange stærke aktører på banen, men altså blot ikke Danmark. »Vi har jo memorandummet«, er den melding, vi har fået adskillige gange fra regeringen og en lang række af partierne bag regeringen.